

И рядко само счуваха се бързи,
Отвънъ изъ пътя, стъпки и далечъ
Загълъхваха; а топота отъ тяхъ
За дълго се отйекваше въ сърца имъ.
И нещо тежко, тъмно се полека
Възйемаше и таеше въ душа имъ,
Като средъ лято дъждъ, кога въ полето
Лежатъ вънъ златни снопи неприбрани.
Тъй мина часъ и другъ, а все нема
Очакваний отъ тяхъ да се завърне...
И наведнъжъ — поджегна ли ги мисль
Нечакана? — те скокнаха и двете
И литнаха на потръсъ. Предъ вратата
Те зърнаха полузавени стъпки,
И каточели нещо ги повлече
Нататъкъ, закриваха... Въ тъмнината,
Задъ зиналите вратни на обора,
За трупа Ивовъ Ралица се спrepна —
И съ викъ върху му падна въвъ несвясъ.

Далечъ и близо въ глълхналата нощъ
Разляяха се псета... Глълчъ се дигна;
И стекоха се обближни съседи
На писъка у Ивови. Блещукна
Фенерче средъ навалицата, — слабо
Огрея то прегърчения трупъ,
Задъ прага възнакъ поваленъ, съ широко
Изцълкени безжизнени очи —
И него съ пискъ прегръщаха жените.

Отнесоха съседи Ива въ къщи,
А сутринъта отнесоха го свои
На гробищата, въ вечната му къща.
Пожалиха за чуждо чужди хора;
Пожалиха за Ралица, за Ива,
Окаяха и старата му майка,
Погаткаха «ка' би?» и «кой ще бълде?»
Па скоро и забравиха. Една